

Slengerik: Der kunde være adskilligt for mig at sige til den højtærede Konseilspræsident i Anledning af, hvad han sagde til mig i den Tale, han nu holdt; men vi ere jo naaede langt hen i Forhandlingen i Dag, og der er vel ikke langt til dens Slutning. Jeg har kun forlangt Ordet for en kort Bemærkning, og jeg vil derfor nøjes med at sige, at det gør mig virkelig ondt, hvis den højtærede Konseilspræsident har følt saa stærk en Smerte ved de Udtalelser, jeg rettede til ham i Gaar. Det var ikke min Mening at gøre ham noget ondt. Det har heller ikke været min Mening at ville forvandle ham til en Sten. Jeg indrømmer, han har i Politik været en blød Mand, og noget af det haarde var det maaske ikke af Vejen at anbefale ham overfor Højre. Men at forsøge at gøre ham til en Sten kunde aldrig falde mig ind. Det vilde, havde jeg nær sagt, være en Omgængelse mod Naturen, for af Naturen er den højtærede Konseilspræsident saa blød, som tænkes kan.

Den højtærede Konseilspræsident mente, jeg havde citeret „Erasmus Montanus”. Nej, det har jeg ikke; men naar den højtærede Konseilspræsident beklager sig over, at jeg vil sværte ham og gøre ham mere sort, end han i Virkeligheden er, vil jeg tillade mig at citere Christen Madsen i „Genboerne”. Da der bliver sagt til ham, at han skal gøre Studenten latterlig, siger han: Jeg kan jo inte gøre Studenten mere latterlig, end som den Slags Folk gemenlig ere. Og det er virkelig mig umuligt at forandre noget i den højtærede Konseilspræsidents politiske Fysiognomi. Det er nu en Gang saadan, som jeg angav det i den lille Tale, jeg holdt i Gaar, og det kan ikke nytte noget, at den højtærede Konseilspræsident føler sig smerteligt berørt deraf. Han maa finde sig i, naar man giver et ordentligt og fornuftigt og rigtigt Billede af ham, at Tilhørerne faa det Indtryk, som han maaske ikke netop ønsker, de skulle faa. At han selv ikke er fornøjet med at se sit eget Billede, naar det er korrekt attegnet, bliver jo en Sag for sig.

Formanden: Folketingsmanden for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Rode) har forlangt Ordet for tredje Gang under denne Forhandling. Tingets Samtykke udkræves hertil. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. Det er altsaa givet.

Rode: Den højtærede Konseilspræsident søgte efter et stort Forbillede, bag

hvilket han kunde dække sin Besvarelse af det konstitutionelle Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Det synes, som om den højtærede Konseilspræsident har bygget sit Svar i Gaar efter et Svar, som Englands Konseilspræsident har givet; i alt Fald var der efter det, han oplæste, en vis Ordlyd-overensstemmelse. Men den højtærede Konseilspræsident overser, at det var to helt forskellige Spørgsmaal, det, der rettedes til den engelske Konseilspræsident, og det, jeg rettede til den højtærede Konseilspræsident. Hvis den højtærede Konseilspræsident ikke har forstaaet det, har han ikke forstaaet meget af den engelske Forfatningskamp. Der er ikke i England den fjerneste Tvivl om, at den konstitutionelle Konge har Ret til at udnævne Peers; og hvis nogen havde spurgt Mr. Asquith, om han betvivlede denne Ret, eller hvad han mente om det konstitutionelle Spørgsmaal, om Kongens Ret til at udnævne Peers, vilde han have svaret, hvad der er den almindelige Opfattelse hos alle Partier i England angaaende dette Spørgsmaal, men det Spørgsmaal, man stillede til ham, var Spørgsmaalet om, hvorvidt han i et givet Tilfælde vilde anvende den Ret, og hvorledes han vilde anvende den, og dertil svarede han, at det agtede han ikke at udtale sig om. Hvis jeg havde spurgt den højtærede Konseilspræsident: Vil De under en Opløsning benytte Opløsningsretten til at udnævne lutter Tilhængere af Dem selv, havde den højtærede Konseilspræsident med fuld Ret kunnet afvise et saadant Spørgsmaal og anvende den engelske Konseilspræsidents Svar: Hvilket Raad jeg vil give Kongemagten, udtaler jeg mig ikke om, man skal ikke drage Kongemagten ind i Forfatningskampen. Men det, jeg spurgte om, var, om Opfattelsen af et konstitutionelt Spørgsmaal, og det plejer man ikke i parlamentariske Lande og navnlig ikke i England at gaa udenom, saaledes som den højtærede Konseilspræsident har gjort det.

Men dernæst svarede den højtærede Konseilspræsident mig ikke et Ord paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham, om hvilket Haab han havde om Lejlighed til at kunne naa frem med denne Grundlovsændring, naar han vidste, at de Frikonservative i Landstinget havde erklæret, at de vilde modsætte sig Grundlovsændringen, saa længe man besvarede Spørgsmaalet om de kongevalgte paa den Maade, som den højtærede Konseilspræsident har svaret. Det forekommer mig, at den højtærede Konseilspræsident, som er Forsvarer af en